

ШИШАРКО

Петър Петров

ПАН

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

ШИШАРКО

Петър Петров

Петров, Петър. Шишарко
С.: ИК „Пан“ 2013, 224 с.

- © Петър Петров, *автор*, 2013
- © Мая Бочева–Wisky, *художник*, 2013
- © Кристина Йовчева, *графичен дизайн*, 2013
- © Издателска къща „Пан“, 2013

ISBN: 978-954-660-310-4

ШИШАРКО

Петър Петров

Илюстрации
Мая Бочева–Wicky

София • 2013

От редактора

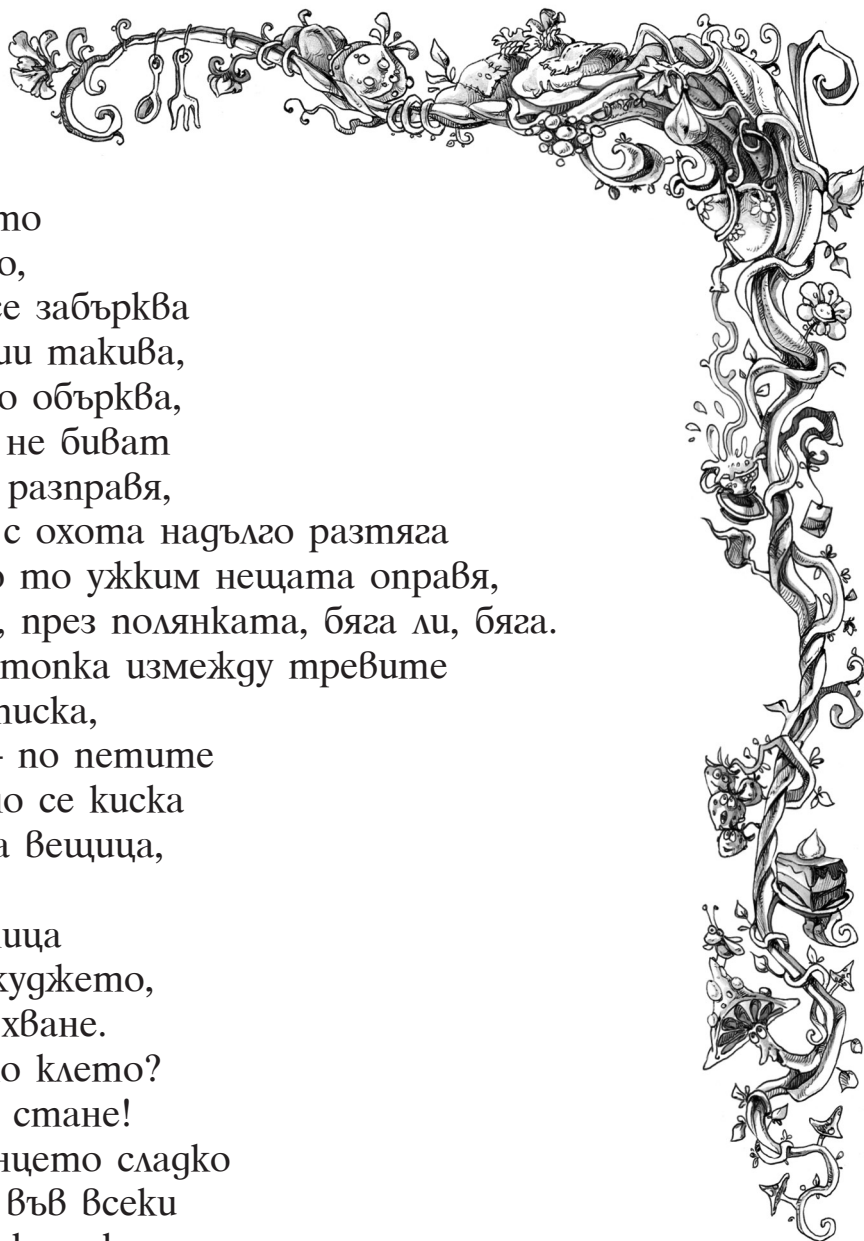
Ти, който си разтворил тази книга, си щастливец: ако си дете, ще имаш за цял живот изключителен спътник – гжуджето Шишарко, и с него никога няма да скучаеш; ако си възрастен, ще се потопиш в онзи отминал пътър свят на детството, където винаги ни се иска да се върнем.

Какво ли няма във вълшебната, но и толкова истинска история на малкия пакостник! Весели и невероятни приключения; дъга, върху която да се озовеш и да погледнеш света; вкусни „лапачинки“ с боровинки; малко страшности – плашливи чудовища под леглото; и най-важното – верни приятели, заради които си струва да станеш по-добър.

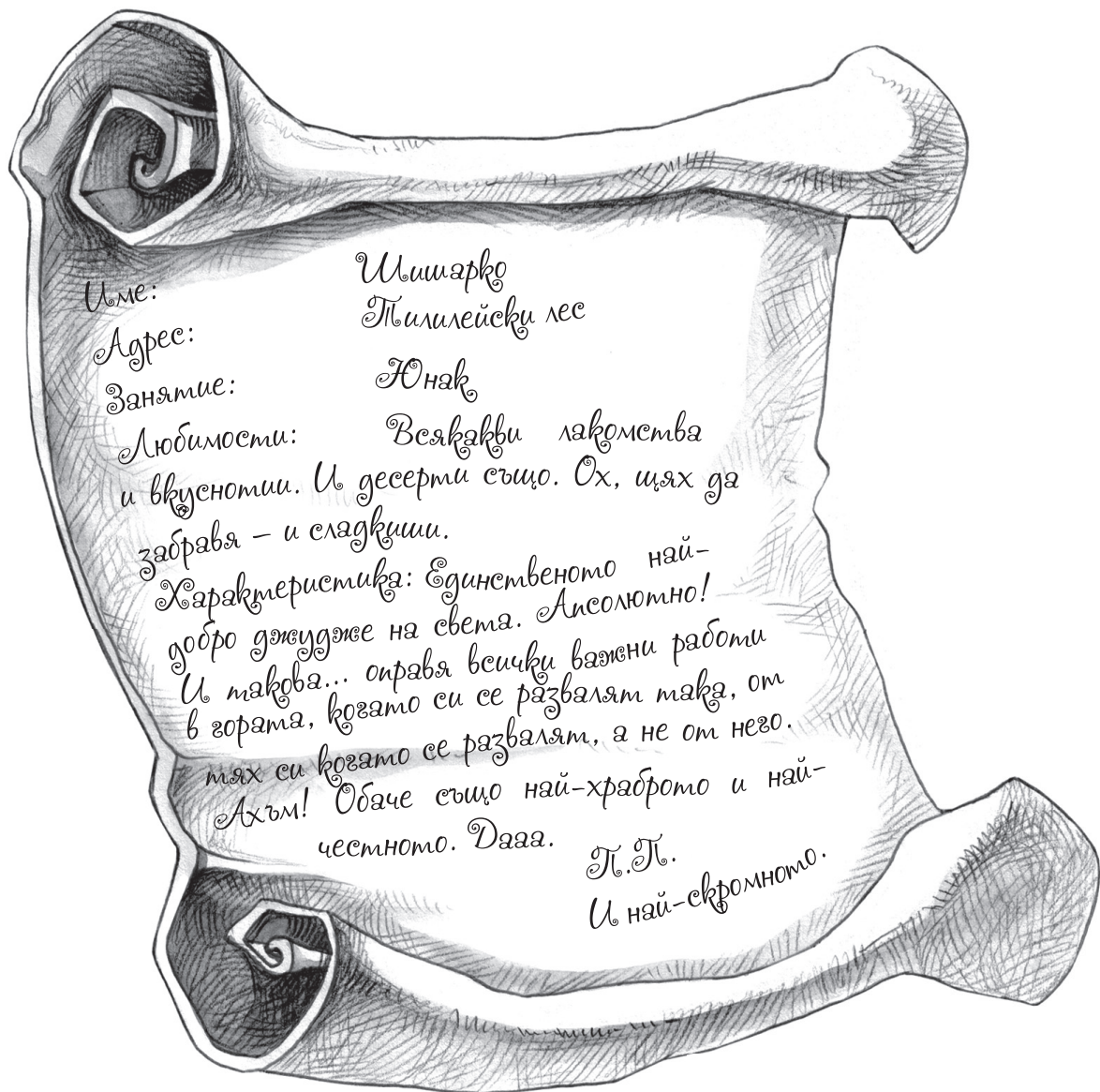
Приказката е разказана на своеобразен и свеж език – такъв, какъвто има всяко дете, преди да е прекрачило в не толкова интересния свят на големите. Шишарко ще те очарова и за него ще отделиш много специално място в сърцето си – в това съм сигурна, и то абсолютно.

Ганка Филиповска

Джуджето
проклето,
що все се забърква
в истории такива,
че всичко обърква,
а както не биват
ги после разправя,
като ги с охота надълго разтяга
как само то ужким нещата оправя,
хей там, през полянката, бяга ли, бяга.
И като тонка измежду тревите
скача и пуска,
че виж – по петите
му злобно се куска
горската вещица,
гето
за грешчица
дебне джуджето,
за да го хване.
Юначето клето?
Няма да стане!
Джудженцето сладко
е вътре във всеки
и казано кратко,
ще бяга навеки,
защото дори на човек да му купне,
мъничето въщност не иска да пипне,
а само наужким го гони да тича,
понеже джуджето
проклето
обича.

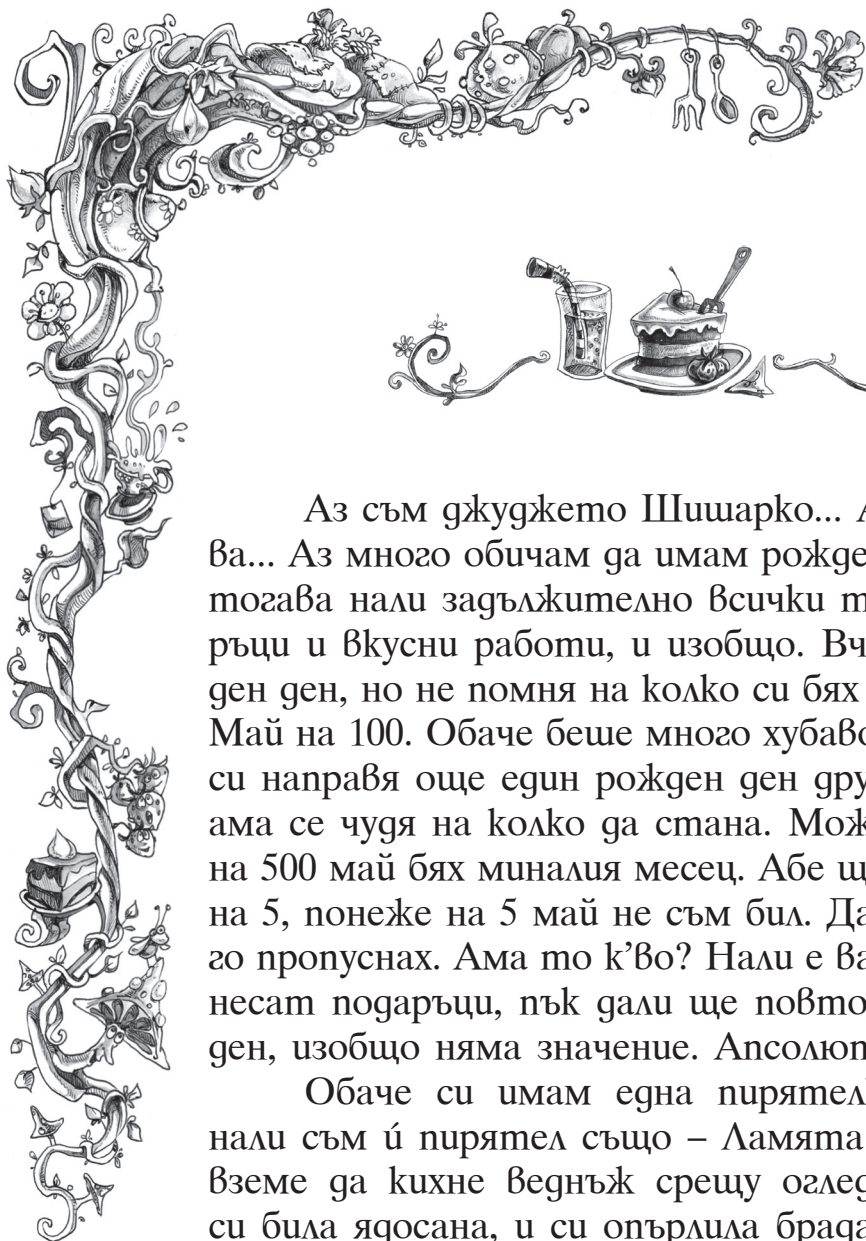
Име: Шишарко
Адрес: Тилилейски лес
Занятие: Юнак
Любимости: Всякакви лакомства
и вкуснотии. И десерти също. Ох, щях да
забравя – и сладкуши.
Характеристика: Единственото най-
добро джудже на света. Абсолютно!
И такова... оправя всички важни работи
в гората, когато си се развалят така, от
нях си когато се развалят, а не от него.
Ахъм! Обаче също най-храбро и най-
честното. Дааа.
П.П.
И най-скромното.

Забележка

За да си нямам небрежности (или каквото там трябва да си нямам), аз, Записвача на Шишарковите истории, съм умаломощен да заявя, че:

Щом джуджето Шишарко казва «абсолютно», «гиганстика» и «пирятел», значи така трябва. Абсолютно!

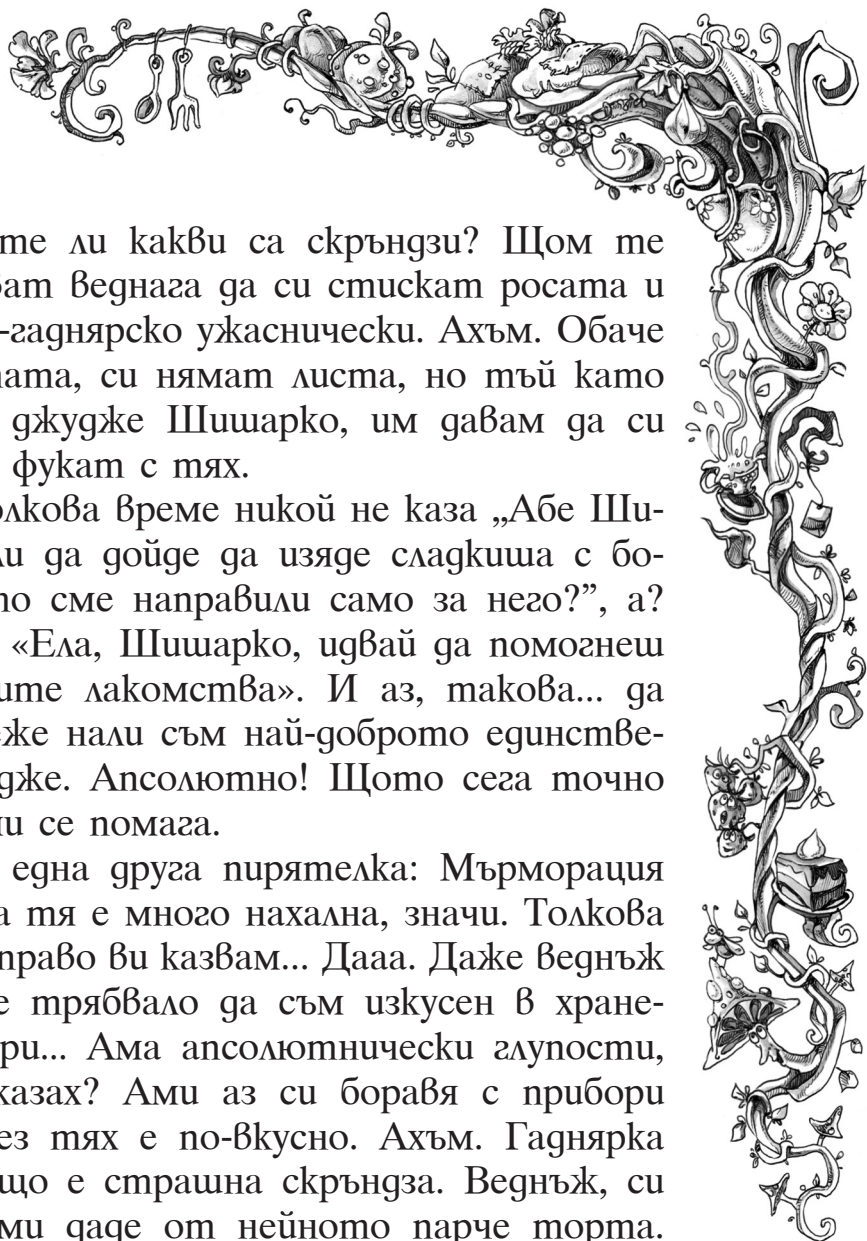
Записвача на истории

Аз съм гжуджето Шишарко... Ахъм. И такава... Аз много обичам да имам рожден ден. Понеже тогава нали задължително всички ти дават подаръци и вкусни работи, и изобщо. Вчера имах рожден ден, но не помня на колко си бях избрал да съм. Май на 100. Обаче беше много хубаво. Ще взема да си направя още един рожден ден другата седмица, ама се чудя на колко да стана. Може на 500... Не, на 500 май бях миналия месец. Абе ще видя... Може на 5, понеже на 5 май не съм бил. Да, 5 като че ли го пропуснах. Ама то к'во? Нали е важно да ти донесат подаръци, пък дали ще повториш рождения ден, изобщо няма значение. Абсолютно!

Обаче си имам една пирятелка, понеже аз нали съм ѝ пирятел също – Ламята Спаска. Тя да вземе да кухне веднъж срещу огледалото, както си била ядосана, и си опърлила брадавицата. Дааа. Щото ламите, като са ядосани, бълват огън. Ама само тогава, иначе си бълват... кихавици си бълват.

И такава... После ѝ намазах брадавицата с 3 канки роса от листо на глухарче да ѝ мине, защото глухарчетата не чуват и като дойдеш да им събереш канките роса, не вдигат врява. Ама те,

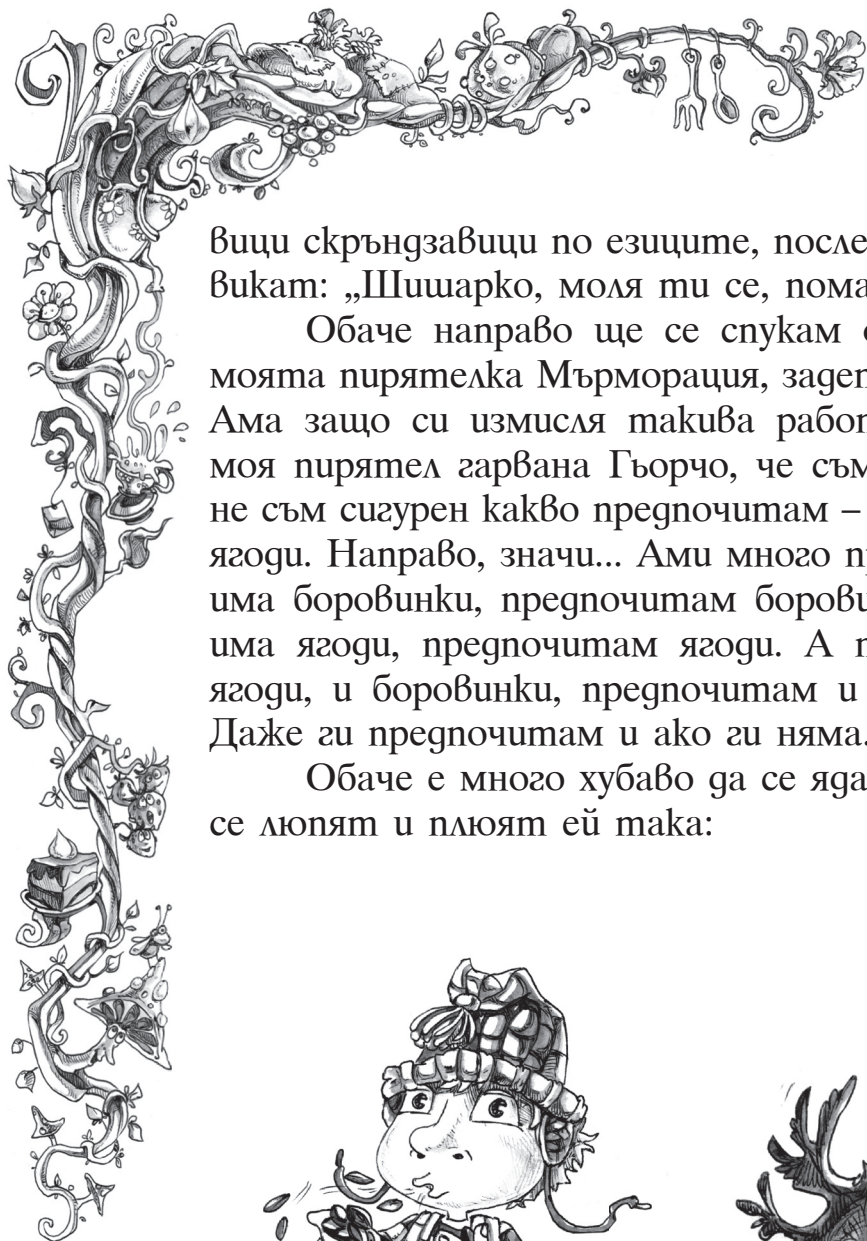

другите, знаете ли какви са скръндзи? Щом те видят, и почват веднага да си стискат росата и да пицят най-гаднърско ужаснически. Ахъм. Обаче те, глухарчетата, си нямат листа, но тъй като съм доброто гжудже Шишарко, им давам да си имат и те се фукаат с тях.

Защо толкова време никой не каза „Абе Шишарко няма ли да дойде да изяде сладкиша с боровинки, който сме направили само за него?“, а? И също така «Ела, Шишарко, идвай да помогнеш и за останалите лакомства». И аз, такова... да помогна, понеже нали съм най-доброто единствено добро гжудже. Абсолютно! Щото сега точно нещо много ми се помага.

Имам и една друга пирятелка: Мърморация се казва... Ама тя е много нахална, значи. Толкова нахална, че направо ви казвам... Дааа. Даже веднъж обяснявала, че трябвало да съм изкусен в храненето с прибори... Ама абсолютночески глупости, аз какво ви казах? Ами аз си боравя с прибори изкусно, но без тях е по-вкусно. Ахъм. Гаднърка такава! И също е страшна скръндза. Веднъж, си спомням, не ми даде от нейното парче торта. Не ми даде много... Ама аз нали съм си пиряте... Такова де, нали съм си доброто гжудже и – карай.

Ох, като казах торта, и ми се прияде още повече. Направо ще взема да ида на гости на някого. Скръндзи стиснати свидливи! Колко може да изяде едно добро гжудже? Ама те – не. Ама аз – прас по една магия, и като им наизлязат брада-

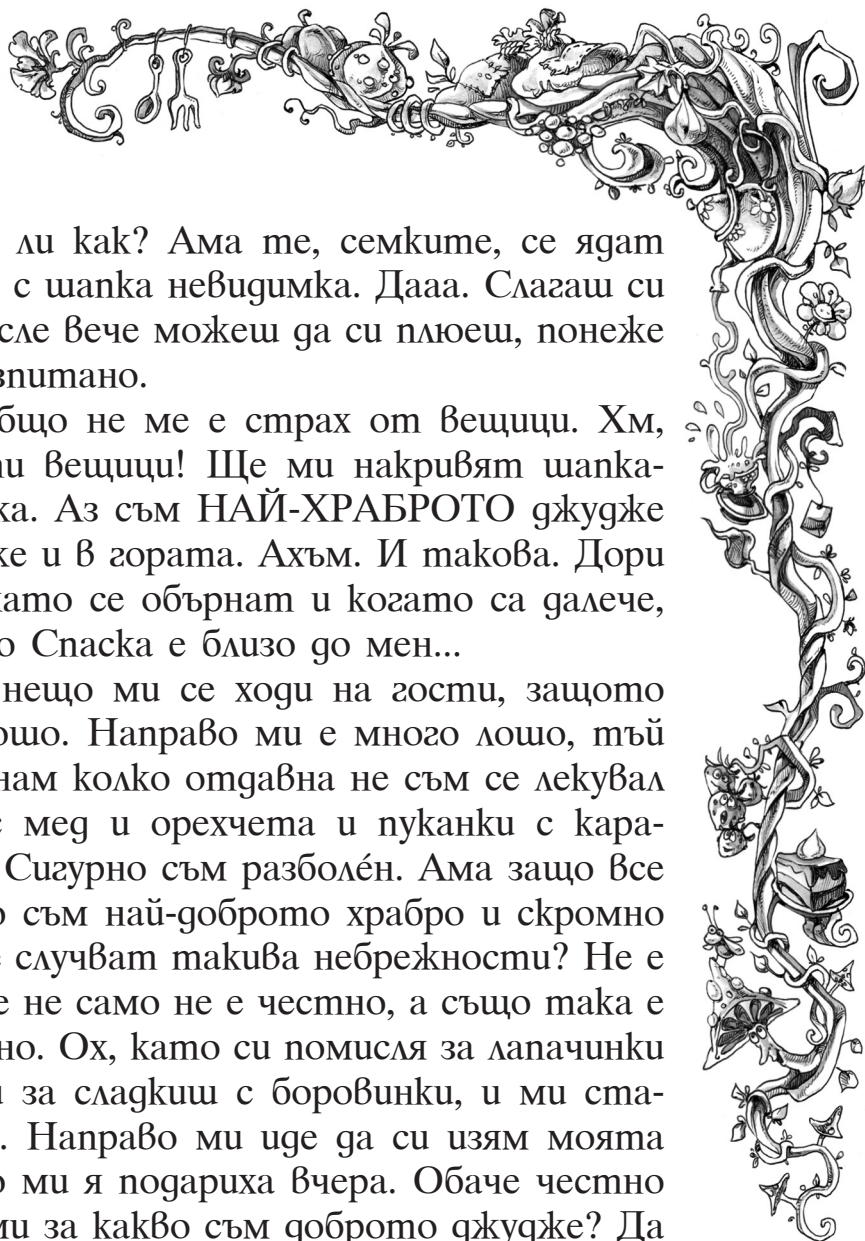

вици скръндзавици по езиците, после ще има да ми викат: „Шишарко, моля ти се, помагай...”.

Обаче направо ще се спускам от яд на тая моята пирятелка Мърморация, задето ме нервира. Ама защо си измисля такива работи? Казала на моя пирятел гарвана Гьорчо, че съм бил казал, че не съм сигурен какво предпочитам – боровинки или ягоди. Направо, значи... Ами много просто: когато има боровинки, предпочитам боровинки, а когато има ягоди, предпочитам ягоди. А пък ако има и ягоди, и боровинки, предпочитам и двете. Мдам. Даже ги предпочитам и ако ги няма. Ама ха!

Обаче е много хубаво да се ядат семки. И да се люпят и плюят ей така:

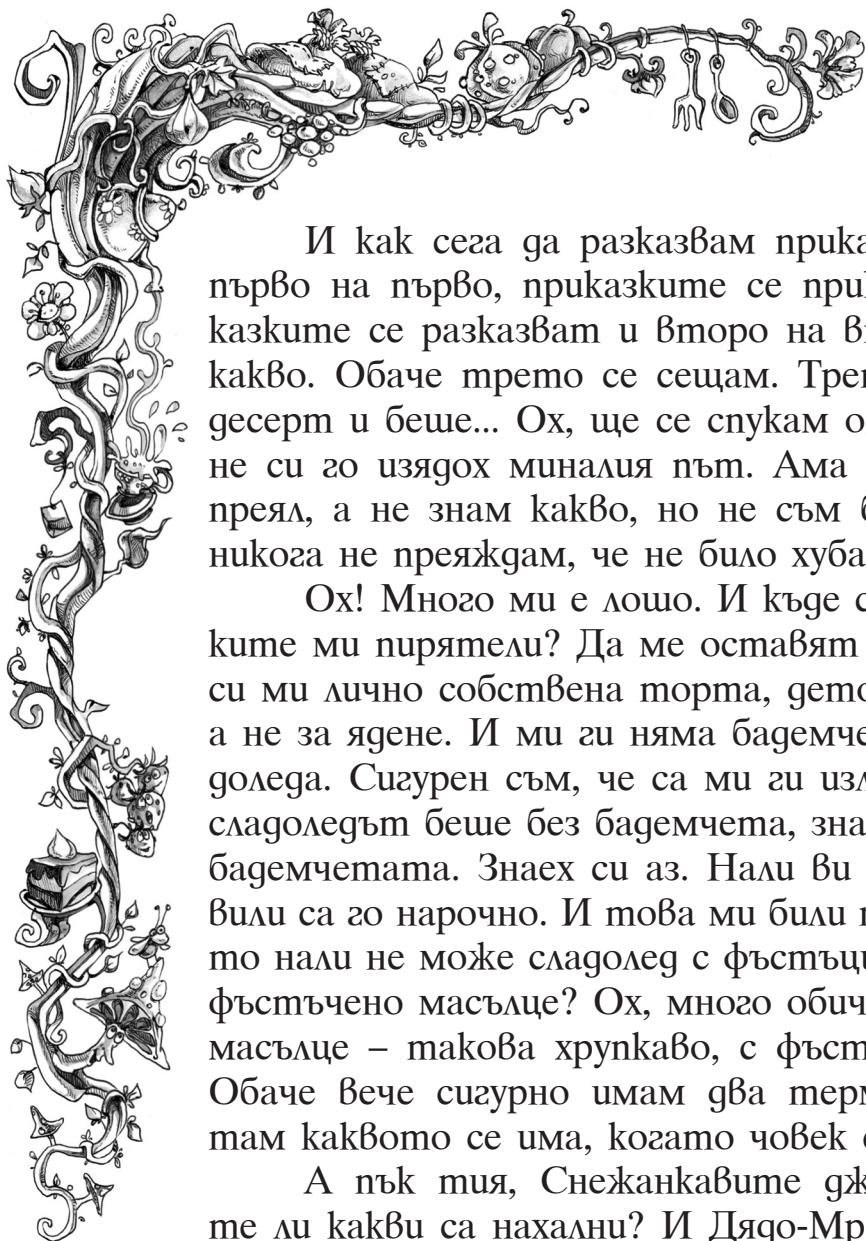

Видяхте ли как? Ама те, семките, се ядат задължително с шапка невидумка. Дааа. Слагаш си шапката и после вече можеш да си плюеш, понеже иначе не е възпитано.

Мен изобщо не ме е страх от вещици. Хм, някакви ми ти вещици! Ще ми накривят шапката... невидумка. Аз съм НАЙ-ХРАБРОТО джудже на света. Даже и в гората. Ахъм. И такава. Дори им се плезя, като се обърнат и когато са далече, и също когато Спаска е близо до мен...

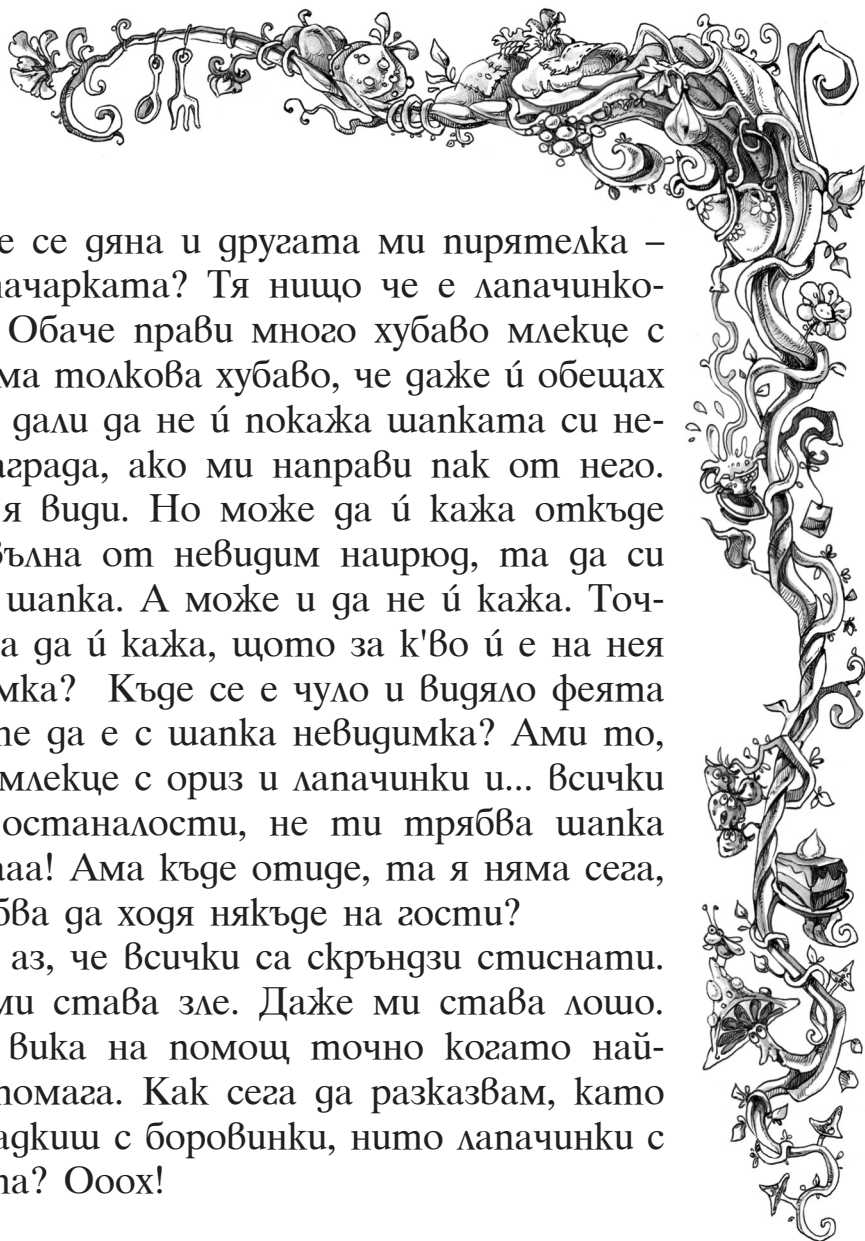
Ох, пак нещо ми се ходи на гости, защото ми е много лошо. Направо ми е много лошо, тъй като от не знам колко отдавна не съм се лекувал с лапачинки с мед и орехчета и пуканки с карамел също, ох. Сигурно съм разболён. Ама защо все на мене, дето съм най-доброто храбро и скромно джудже, ми се случват такива небрежности? Не е честно и даже не само не е честно, а също така е много нечестно. Ох, като си помисля за лапачинки и карамел или за сладкиш с боровинки, и ми става още по-зле. Направо ми иде да си изям моята торта... дето ми я подариха вчера. Обаче честно ли е така? Ами за какво съм доброто джудже? Да си ям моята торта? Знам си, че е моя, обаче нали когато си добър и си храбър, и смел и също когато си безстрашен, и то другите ти дават техните си. Дааа. За-гъл-жи-тел-но! Ами аз за какво съм най-безплашното джудже? А сега, като съм разболён, и почвам да имам термометър. Не, не беше това, нещо друго имах.

И как сега да разказвам приказки? Ама то, първо на първо, приказките се приказват, а разказките се разказват и второ на второ, не знам какво. Обаче трето се сещам. Третото беше за десерт и беше... Ох, ще се спукам от яд! Защото не си го изядох миналия път. Ама не че съм бил преял, а не знам какво, но не съм бил преял – аз никога не преяждам, че не било хубаво. Мгааа.

Ох! Много ми е лошо. И къде се дянаха всичките ми пирятели? Да ме оставят само с моята си ми лично собствена торта, гето си е за мене, а не за ядене. И ми ги няма бадемчетата от сладоледа. Сигурен съм, че са ми ги излапали, понеже сладоледът беше без бадемчета, значи са му изяли бадемчетата. Знаех си аз. Нали ви казах – направили са го нарочно. И това ми били пирятели! Пък то нали не може сладолед с фъстъци. Това да не е фъстъчено масълце? Ох, много обичам фъстъчено масълце – такова хрупкаво, с фъстъчета в него. Обаче вече сигурно имам два термометъра или там каквото се има, когато човек е разболён.

А пък тия, Снежанкавите джуджета, знаете ли какви са нахални? И Дядо-Мразовите също, понеже ме карат да работя. Ама как ще работя, моля ви се, като имам 2-3 термометъра лапачинки с мед, как може да се работи? Ох, добре че Нова година мина. Аз тогава най-храбро си сложих шапката невидимка не защото да съм се скриел ужким от Дядо Мраз, а не знам що... А, да, за да не ми настине главата, затова си я сложих. Сетих се!

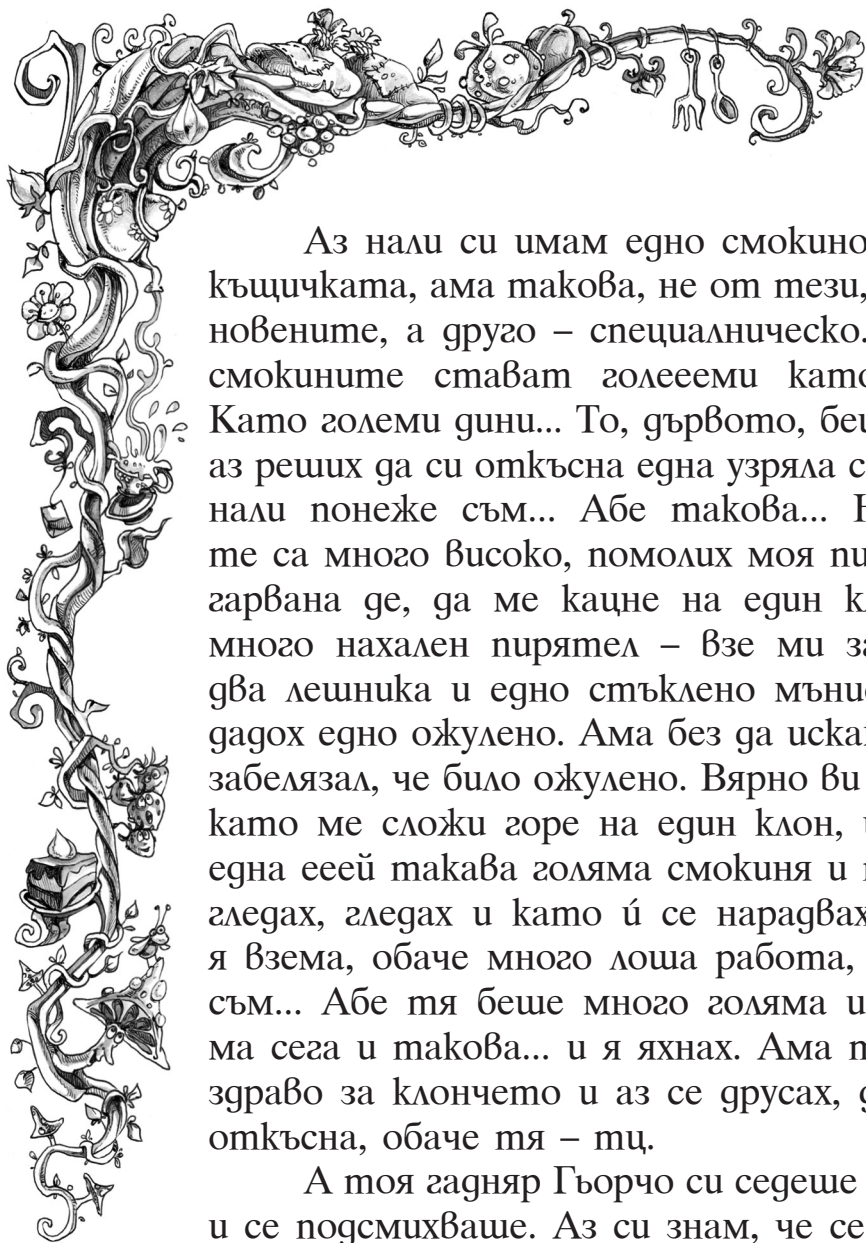

Ама къде се дяна и другата ми пирятелка – Месилина Лапачарката? Тя нищо че е лапачинкова фея... май. Обаче прави много хубаво млекце с ориз. Ахъм. Ама толкова хубаво, че даже ѝ обещах да си помисля дали да не ѝ покажа шапката си невидимка за награда, ако ми направи пак от него. Ама само да я види. Но може да ѝ кажа откъде да си вземе вълна от невидим напюрюд, та да си изплете сама шапка. А може и да не ѝ кажа. Точно така! Няма да ѝ кажа, щото за к'во ѝ е на нея шапка невидимка? Къде се е чуло и видяло феята на лапачинките да е с шапка невидимка? Ами то, за да правиш млекце с ориз и лапачинки и... всички други вкусни останалости, не ти трябва шапка невидимка. Дааа! Ама къде отиде, та я няма сега, когато... трябва да ходя някъде на гости?

Знаех си аз, че всички са скръндзи стиснати. Ох, направо ми става зле. Даже ми става лошо. Никой не ме вика на помощ точно когато най-много ми се помага. Как сега да разказвам, като няма нито сладкиш с боровинки, нито лапачинки с мед и орехчета? Ооох!

Обаче много обичам смокини. Ама мнооого! А пък веднъж с тия смокини ако знаете какво стана...

Аз нали си имам едно смокиново дърво пред къщичката, ама такова, не от тези, дето са обикновените, а друго – специалническо. Ахъм. Щото смокините стават голееми като дини. Дааа. Като големи дини... То, дървото, беше гало плод и аз реших да си откъсна една узряла смокиня. Обаче нали понеже съм... Абе такова... Нали смокините са много високо, помолих моя пирятел Гьорчо, гарвана де, да ме кацне на един клон. Ама той много нахаен пирятел – взе ми за тая работа два лешника и едно стъклено мънисто. То аз му дадох едно ожулено. Ама без да искам, де... Не съм забелязал, че било ожулено. Вярно ви казвам. Обаче като ме сложи горе на един клон, и аз си избрах една ееей такава голяма смокиня и после я гледах, гледах, гледах и като ъ се нарадвах, реших да си я взема, обаче много лоша работа, щото аз нали съм... Абе тя беше много голяма и как да я взема сега и такова... и я яхнах. Ама тя се държеше здраво за клончето и аз се друсих, друсих, за да я откъсна, обаче тя – тц.

А моя гадняр Гьорчо си седеше на другия клон и се подсмиваше. Аз си знам, че се подсмиваше: нищо че не му личи по човката. Сигурен съм, че ми се присмиваше. Обаче като му обещах още едно мънисто, той ми донесе триона.

И аз после такова: кръц-кръц, кръц-кръц. Само че тя тая много подла излезе смокинята му скашкана, щото не ме изчака да сляза от нея, ами взе, че се откъсна изведнъж, и аз к'во да правя: за-

едно с нея,
както си я
бях яхнал –
ееееееееео,
пльок долу.
Ега си му се
и работата!
Като паднахме,
целият потънах в
смокинята, каквато беше
мекичка и узряла...

Ама много вкусна, ви казвам, най-
вкусната смокиня на света. Апсо-
лютно. Като се поосвестих малко,
и слушам – Гьорчо довел всичките
си роднини, накацали по гървото
и ми се смеят, та чак перуши-
на пада.

Ама нищо – аз си траех,
защото Гьорчо така се беше
заплеснал да се хили, че си из-
пусна лешниците и мънистото.

**Библио.бг - платформа за електронни
книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

